

Rasmussen) sagde i denne Forbindelse, at det var Juristerne i Ministeriet, der vare Skyld i, at Udbyttet havde været mindre tilfredsstillende, thi det var Juristerne og ikke de forstkyndige Embedsmænd, der havde haft Ledelsen af det danske Skovbrug. Jeg vilde mene, at det er en mild — eller maaske dog ikke særdeles mild — Overdrivelse. Det vilde have været rigtigt, om det ærede Medlem samtidig blot som Eksempel havde nævnt Forhold og Omstændigheder, som godtgjorde, at det er Ministeriets juridisk uddannede Embedsmænd, der have standset Fremskridt og Udvikling paa dette Omraade, men saadanne Eksempler nævnedes det ærede Medlem ikke. Jeg vilde sætte Pris paa, at det skete, for saa vidt det ærede Medlem da har ved Haanden saadanne Eksempler paa, at det i det hele taget var Ministeriet, der havde standset Fremskridtene. Men hvis nu det ærede Medlem kan hævde med Sandhed og Sikkerhed, at Fremskridt paa Skovdriftens Omraade ere hemmede eller standsede fra Ministeriets Side, hvorfra ved det ærede Medlem da, at det er de juridiske Embedsmænd og ikke Ministeren eller de skiftende Ministre, som ere Skyld deri? Thi det er et Forhold, man ikke maa holde Øjet lukket for, at det ogsaa kan være Ministeren. Det er for det første ham, som har Ansvar for overfor Rigsdagen, og det kan ogsaa være ham, ligesaavel som hans Embedsmænd, der har hindret, ifald det er sket, Fremskridt, som de øverste, de ledende Skovembedsmænd, have ønsket gennemførte.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Oprettelsen af et selvstændigt Skovdepartement maa jeg henholde mig til mine Udtalelser i Motiverne til Forslaget, at jeg ikke ser, der er tilstrækkelig Anledning til for denne Administrationsgrens Vedkommende at fravige de almindelige Regler for Centraladministrationen. Vil ikke Konsekvensen blive — jeg nævner det uden nogen personlig Frygt —, at man maa sige: Vi maa ikke blot have en selvstændig, skovbrugskyndig Direktør, men vi maa for at naa til Fuldkommenhed med Hensyn til Administrationen af vort Statsskovbrug have en særlig Minister for dette? Er det ikke i rent administrativ Henseende lige saa nødvendigt, at Ministeren er skovbrugskyndig, som at Departementschefen er det? Naar Skovsager ikke kunne refereres Ministeren af den juridisk uddannede Departementschef, hvorledes kan man saa, maa jeg videre spørge, overlade til den samme Departementschef vedblivende

at referere de øvrige under Landbrugsministeriet sorterende, vidt forgrenede rene Landbrugsanliggender? Den juridisk uddannede Departementschef har ikke bedre Forudsætninger for at være refererende overfor Ministeren i Henseende til Landbrugsspørgsmaal end med Hensyn til Skovbrugsspørgsmaal. Der er endvidere Fiskeriet. Det er et fuldkommen selvstændigt, afsondret Omraade, som ikke er beslægtet hverken med Landbrug eller Skovbrug. Det samme gælder i nogen Grad Matrikelvæsenet. Konsekvensen vilde blive denne — det synes jeg, man maa erkende —, at man maatte have en selvstændig, sagkyndig Direktør for hvert enkelt Administrationsomraade, og Konsekvensernes Konsekvens vilde blive en særlig Minister for hver af disse Specialiteter. Jeg tror, Administrationen vilde blive særdeles livlig under denne Udvikling, men billig vilde den ikke blive.

Det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) talte om Ansættelsen af Personale under den kommende Tilstand og henstillede eller ventede, at det i højere Grad end hidtil maatte blive Direktøren, som fik Indflydelse i saa Henseende. Jeg er fuldkommen enig med det ærede Medlem i alt Fald deri, at det maa være Direktoratet, Direktøren, som har den overvejende Indflydelse her. Jeg skulde for Resten mene, at det i og for sig ikke vilde være noget nyt, naar det sker, som det ærede Medlem ønsker, jeg ved ikke af, at Ministeriet i den Tid, jeg har haft med disse Ting at gøre, er gaaet imod Inspektionschefen, imod Overførsteren med Hensyn til de af ham gjorte Indstillinger vedrørende Skovbetjentstillinger. Der indstilles 3 fra Overførsteren, og Ministeriet udnævner den ene af de 3; jeg er i alt Fald aldrig gaaet udenfor denne Ramme. Jeg har ikke i alle Tilfælde taget Nr. 1, men det ligger ogsaa i Forholdenes Natur med den spaltede Ordning, vi have haft, at det kan hænde, at der er en Mand, som faar Lov at være Nr. 2 og Nr. 3, snart fra den jyske Inspektion, snart fra den sjællandske — for nogle Aar siden de to sjællandske —, og at Inspektionscheferne i hvert enkelt nyt givet Tilfælde have en, som de foretrække at sætte som Nr. 1, hvorved en Mand gentagende kan figurere som Nr. 2 eller 3 paa Listen. Naar Ministeriet lægger Mærke dertil og finder Anledning til at mene, at denne, som atter og atter kommer igen som Nr. 2 eller 3, i Virkeligheden for en Gangs Skyld maa behandles, som om han var Nr. 1,